

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph. D., v právní věci **žalobce: V. Š., zastoupen JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem**, se sídlem Sladkovského 601, 530 02 Pardubice, **proti žalovanému: Ředitel Věznice Pardubice**, Husova 194, P. O. Box 18, 530 44 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o stížnosti ze dne 5. 2. 2013, č. j. 42-1/2013-21/Všeob/3,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného o stížnosti ze dne 5. 2. 2013, č. j. 42-1/2013-21/Všeob/3, **se pro vady řízení z r u š u j e .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalobci **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Zástupci žalobce, JUDr. Stanislavu Kadečkovi, Ph.D., **s e p ř i z n á v á** vůči České republice náhrada nákladů soudního řízení ve výši **10.467 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do **30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím o stížnosti ze dne 5. 2. 2013, č. j. 42-1/2013-21/Všeob/3, žalovaný zamítl žalobcovu stížnost proti rozhodnutí vychovatele o uložení kázeňského trestu žalobci ze dne 31. 1. 2013, č. j. 42-1/2013-21/Všeob/3 (dále jen „rozhodnutí vychovatele“ nebo též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) jako neoprávněnou. Rozhodnutím vychovatele byl žalobci uložen podle § 64 odst. 1 písm. e) za použití § 69 odst. 2 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o VTOS“), kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 3 dny, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, a to za kázeňský přestupek, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 20. 1. 2013 cca v 9:00 hodin došlo na ložnici č. 107 ubyt. D1 k vzájemnému fyzickému napadení mezi ním a odsouzeným J. V., čímž žalobce porušil ust. § 28 odst. 1 zákona o VTOS.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, v níž namítal nesprávnost skutkových zjištění vychovatele a následně žalovaného. Uvedl, že on sám byl napaden odsouzeným V. na pokoji číslo 107 a byl uznán vinným na základě lživé výpovědi odsouzeného Š., který na pokoji na začátku incidentu nebyl, dostavil se až poté, co byl žalobce škrcen na posteli odsouzeným V., kterému navíc pomáhal (kroutil žalobci ruku pod postel). Incidentu byl od počátku přítomen odsouzený R. N., jehož výpověď byla použita, ale další spolubydlíci, kteří vše viděli, vyslechnuti nebyli.

Žalobce k žalobě připojil písemné vyjádření J. M. k průběhu incidentu s tím, že jmenovaný ho byl přítomen od počátku. Dále pak označil odsouzené V. J. a M. K., kteří mu mohou dosvědčit, že odsouzený Š. nebyl přítomen, přišel až v průběhu incidentu a odsouzenému V. v napadení žalobce pomáhal.

Podáním ze dne 24. 5. 2013 žalobce žalobu prostřednictvím ustanoveného právního zástupce doplnil o další argumentaci a tedy vymezil následující žalobní body:

1. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost, neboť neobsahuje žádné relevantní odůvodnění, když obsahuje toliko odkaz na záznam zpracovaný pprap. M. Prvoinstanční rozhodnutí uvádí, že došlo ke vzájemnému napadení, přičemž odkazuje na záznam o výpovědi svědka a záznam o zjištění fyzického násilí. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) jsou nepřezkoumatelná ta rozhodnutí, v nichž správní orgán nevysvětlí, podle kterých z protichůdných podkladů rozhodl a proč (rozsudek NSS č. j. 5 A 48/2001-47, rozsudek NSS č. j. 4 Azs 55/2003-51). Zákon o výkonu trestu sice vylučuje použití správního řádu, nicméně úvahy NSS musí platit při výkonu veřejné moci obecně, přičemž důraz na přesvědčivost odůvodnění je nutné klást především v oblasti správního trestání. Obě rozhodnutí v dané věci trpí nepřezkoumatelností, neboť nenaplní požadavky definované judikaturou, zejména neuvádí konkrétní důkazy, nevyjadřují se k výpovědi odsouzeného R., která je protichůdná k výpovědi odsouzeného Š. Fakticky došlo k tomu, že žalobce byl za incident s odsouzeným V. potrestán na základě výpovědi odsouzeného Š., zatímco odsouzený V. byl za stejný incident potrestán na základě výpovědi odsouzeného R. Již jen použití termínu „vzájemné fyzické napadení“ je známkou toho, že daný incident nebyl řádně vyšetřen a otázka útočící a bránící se osoby zůstala nevyřešená.

2. Rozhodnutí žalovaného je nezákonné pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Vada řízení spočívá v ignoraci výpovědi odsouzené R., v rezignaci na pořízení svědeckých výpovědí dalších osob přítomných incidentu (odsouzený M., odsouzený J. a odsouzený K.).

3. Rozhodnutí žalovaného je nezákonné pro rozpor zjištěného skutkového stavu se správním spisem, neboť shromážděné podklady rozhodnutí neprokazují, že se incident odehrál způsobem uvedeným v napadeném rozhodnutí. Správní orgány nevzaly v úvahu svědeckou výpověď odsouzeného R., ani skutečnost, že žalobce je výrazně pohybově omezen (chodí o francouzských holích), tudíž od počátku je pochybné, že by mohl provést fyzické napadení způsobem popsáním v prvoinstančním rozhodnutí.

4. Rozhodnutí žalovaného je nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení, kdy byla ignorována zásada „v pochybnostech ve prospěch“ a naopak bylo postupováno podle zásady opačné, tj. „v pochybnostech v neprospěch“ podezřelého ze spáchání přestupku. Žalobcova aktivita spočívala pouze v nutné obraně proti napadení odsouzeným V., nicméně správní orgány nepřihlédly k subjektivní stránce a v rozporu se zákonem aplikovaly objektivní odpovědnost, kdy je postihován každý obviněný, jehož chování uzná správní orgán za nepodřaditelné § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu. Kázeňský trest byl uložen nezákonně, neboť žalobce byl k jeho výkonu zdravotně nezpůsobilý (viz vyjádření lékaře na formuláři napadeného rozhodnutí).

Žalovaný se k žalobě ve znění jejího doplnění vyjádřil podáními ze dne 22. 5. 2013 a ze dne 18. 6. 2013, kdy především namítl nedostatek procesní způsobilosti žalovaného, neboť podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemůže být žaloba podána proti fyzické osobě. Správně měla být žalována Česká republika – Vězeňská služba ČR, Soudní 1672/1a, 140 64 Praha 4, zastoupená ředitelem organizační jednotky Vězeňské služby České republiky – Věznice Pardubice.

Pokud se týká věci samé, žalovaný popsal, co se dělo v den incidentu, přičemž odkázal na služební záznam ze dne 20. 1. 2013, v němž je popsán „sled jednotlivých událostí a přijatých opatření“. Dále pak poukázal na záznam o provedeném šetření ze dne 28. 1. 2013, ve kterém jsou shrnuty výsledky účastníků konfliktu a svědků události, odsouzených R. a Š., s tím, že do rozhodnutí o stížnosti dne 5. 2. 2013 žalobce neuvedl žádné jiné svědky události. Odsouzení J. a K. nebyli v ložnici přítomni, úřední záznam o pohovoru s odsouzeným M. byl vyhotoven na jeho vlastní žádost ze dne 8. 2. 2013, přičemž dne 20. 1. 2013 tento uvedl, že nic neviděl. Vychovatel dospěl k závěru, že se jednalo o vzájemné napadení žalobce a odsouzeného V., a oběma jmenovaným uložil kázeňský trest. Dne 24. 4. 2013 bylo vydáno rozhodnutí o udělení kázeňské odměny žalobci, kterým mu byl kázeňský trest zhlazen, a tedy na žalobce se hledí, jako by mu kázeňský trest nebyl uložen. Vina žalobce byla náležitě prokázána, v prvoinstančním rozhodnutí je uvedeno, na základě jakých důkazů byl trest uložen, a rovněž v napadeném rozhodnutí je jednoznačně uvedeno a vysvětleno, proč byla žalobcova stížnost zamítnuta jako neoprávněná. K porušení zásady „v pochybnostech ve prospěch“ rovněž nedošlo. Žalobcův zdravotní stav byl posouzen při počátku výkonu kázeňského trestu, který byl přerušen, a po vyjádření lékaře ze dne 23. 4. 2013 bylo od výkonu jeho zbytku upuštěno. Tento postup byl v souladu se zákonem, neboť žalobce se stal zdravotně nezpůsobilým až po téměř třech měsících po rozhodnutí o uložení kázeňského trestu.

Soud byl povinen v souladu s § 75 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž musel vycházet ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ze stavu k datu 5. 2. 2013, kdy bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno. Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předně je nutné zdůraznit, že přezkoumání napadených výroků žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů je odrazem dispoziční zásady ve správním řízení soudním. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je tedy ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž NSS již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej aplikovat i v řízení o

žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí trpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to z následujících důvodů:

Podle § 28 odst. 1 zákona o VTOS: „Odsouzený je ve výkonu trestu povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby, pracovat, pokud je mu přidělena práce a není uznán dočasně práce neschopným nebo není po dobu výkonu trestu uznán zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce, plnit úkoly vyplývající z programu zacházení, šetrně zacházet se svěřenými věcmi, nepoškozovat cizí majetek, dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, a i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice. Dále je povinen dodržovat opatření a pokyny podle zvláštních právních předpisů k zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a požární ochrany.“

Podle § 46 odst. 1 téhož zákona: „Kázeňským přestupkem je zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.“

Podle § 47 odst. 1 zákona o VTOS: „Kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se k věci vyjádřil.“

Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu musí být vyhotoveno písemně, neboť je proti němu přípustná stížnost (§ 76 odst. 2 ve spojení s § 52 odst. 1 zákona o VTOS). Na řízení o uložení kázeňského trestu se pak v souladu s § 76 odst. 1 zákona o VTOS nevztahuje správní řád.

Zákon o VTOS neupravuje blíže postup v případě rozhodování o uložení kázeňského trestu, rovněž tak blíže nestanoví náležitosti rozhodnutí o tomto trestu, pouze vylučuje použití správního řádu. Podle krajského soudu je tak třeba vycházet z konstantní judikatury NSS, podle níž se na řízení o sankcích ukládaných správními orgány aplikují přiměřeně pravidla pro trestní řízení (rozsudek NSS č. j. 1 As 84/2009-77 nebo č. j. 7 Afs 27/2008-46), neboť podle Evropského soudu pro lidská práva jsou trestním obviněním ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) řízení zásadně o veškerých sankcích ukládaných správními orgány fyzickým osobám za přestupek nebo jiný správní delikt, jakož povětšinou i o sankcích ukládaných v řízení disciplinárním nebo kárném. Kritériem pro posouzení, zda se ve smyslu Úmluvy jedná o „trestní obvinění“, je jednak vnitrostátní kvalifikace posuzovaného jednání, jednak povaha tohoto jednání ve spojení s povahou hrozící sankce (zda smyslem a účelem použitelné normy je odrazovat od určitého jednání a trestat je) a konečně to, zda sankce, jež mohou být uloženy, představují podstatnou újmu. Postačí, pokud bude splněno pouze jedno z uvedených kritérií (viz četná rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, zejména věci Engel a další, Ezech a Connors, Malige, Jussila, Janosevic a Öztürk). Stěžejními zásadami trestního řízení pak jsou zásada zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, dále jen „trestní řád“), zásada presumpce neviny (§ 2 odst. 2 trestního řádu), zásada volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 6 trestního řádu). Dodržení uvedených zásad se pak musí promítnout v písemném vyhotovení rozhodnutí, kdy z tohoto musí být seznatelné, z jakých podkladů správní orgán

vycházel, jak tyto hodnotil, kterým přikládal vyšší a kterým nižší, případně žádnou váhu a proč, jaký skutkový stav z nich má za zjištěný a jak tento právně hodnotil, jak se vypořádal se vznesenými námitkami a proč. Pokud se mezi podklady, zejména mezi jednotlivými důkazy, vyskytnou rozpory, „*je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí*“ (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84). Těmto povinnostem správní orgány nedostály a zatížily tak svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce dopustil kázeňského přestupku, čímž porušil § 28 odst. 1 zákona o VTOS. Kázeňský přestupek je pak popsán jako vzájemné fyzické napadení žalobce a odsouzeného J. V. V rozhodnutí je odkazováno na záznam o kázeňském přestupku, služební záznam, záznam o provedeném šetření, záznam o zjištění fyzického násilí a záznam o výpovědi svědka a je uveden obsah vyjádření žalobce a výpovědi odsouzeného Š.

Rozhodnutí žalovaného odkazuje na záznam o kázeňském přestupku vypracovaný pprap. M., něhož je zřejmé, že žalobce „se dopustil kázeňského přestupku a to tím, že po předchozím verbálním konfliktu fyzicky napadl odsouzeného J. V.“. Následují již jen obecná konstatování o prokázání přestupku, úměrnosti trestu a včasnosti a řádnosti prvoinstančního rozhodnutí.

Ze správního spisu soud zjistil, že jsou v něm založeny dva odlišné záznamy o kázeňském přestupku odsouzeného ze dne 20. 1. 2013, dva služební záznamy ze dne 20. 1. 2013, jeden vypracovaný nstrm. B. a druhý pprap. M., záznam o provedeném šetření ze dne 28. 1. 2013, záznam o zjištění fyzického násilí ze dne 20. 1. 2013, týkající se jednak žalobce a dále odsouzeného V., záznam o výpovědi svědka Š. a svědka R., oba ze dne 1. 2. 2013. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmé, zda vycházel ze všech těchto podkladů či jen z některých z nich, neboť toto odkazuje na jednotlivé listiny pouze jejich pojmenováním, aniž by dále uvádělo data či jména osob, kterých se týkají. Rozhodnutí hovoří o tom, že žalobci bylo spáchání kázeňského přestupku spočívajícího ve fyzickém napadení prokázáno, přičemž je citována výpověď svědka Š., kterou bylo podle prvoinstančního správního orgánu „vyvráceno“ tvrzení žalobce. Z uvedených listin však vyplývá, že ve věci vypovídal ještě další svědek, a to odsouzený R., jehož výpověď není vůbec zohledněna, stejně tak není zřejmé, proč je akcentována výpověď Š. a proč nejsou vzata v úvahu protichůdná tvrzení žalobce a opačná výpověď svědka R., resp. proč právě výpověď Š. spolu se zjištěnými zraněními odsouzeného V. vedla správní orgán I. stupně k závěru o spáchání přestupku žalobcem. Výpověď Š. podporuje tvrzení odsouzeného V. o průběhu incidentu, naopak výpověď R. je ve shodě s tvrzeními žalobce. Zranění byli jak žalobce, tak odsouzený V. Bylo tedy třeba vyhodnotit jednotlivé podklady zvlášť a dále pak v souvislostech, případně obstarat podklady další, aby bylo možno dospět k jednoznačnému skutkovému závěru. Za dané situace si lze bez obtíží představit i to, že žalobce nebo naopak odsouzený V. byl pouze obětí a jeho fyzická reakce byla nutnou obranou, tedy přestupcem je jen jeden z nich.

Žalovaný nedostatečnost prvoinstančního rozhodnutí nijak nenapravil, jeho tvrzení jsou pouze obecná, nic neříkající, vůbec se nevypořádávají s protichůdnými důkazními prostředky. Rozhodnutí žalovaného tak nelze přezkoumat, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za zjištěný, z podkladů shromážděných ve správním spise nevyplývá, navíc z rozhodnutí není jasné, z jakých že přesně podkladů správní orgány vycházely, proč se přiklonily pouze k některým z nich, naopak další vůbec nezohlednily. Soud tedy musel postupovat podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a rozhodnutí žalovaného zrušit pro vadu řízení

spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. V dalším řízení žalovaný především zváží rozsah podkladů tak, aby z nich byl schopen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v novém rozhodnutí pak uvede všechny podklady, z nichž vycházel, v případě, že bude některý preferovat, uvede konkrétní důvody, proč tak učinil, zhodnotí tyto podklady jednotlivě i v souvislostech a uvede, k jakému skutkovému a následně i právnímu názoru dospěl.

Z důvodu zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost se pak soud již nezabýval dalšími žalobními námitkami, když až poté, co rozhodnutí bude odůvodněno přezkoumatelným způsobem, bude možné posoudit, zda skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm neexistují důvodné pochybnosti, a zda byl správně právně hodnocen.

Již jen závěrem, neboť to považuje ve vztahu k vyjádření žalovaného k žalobě za důležité, soud k procesní legitimaci žalovaného uvádí:

Žalovaný se mylí, pokud se domnívá, že žalována nemůže být fyzická osoba. Podle § 69 s. ř. s. je žalovaným v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí „správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla“. Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.: „Soudy ve správním soudnictvím rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán").“ Správním orgánem se tedy rozumí orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku a rovněž fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud je mu svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Podle § 51 odst. 1 zákona o VTOS: „Kázeňskou pravomoc nad odsouzenými vykonávají generální ředitel Vězeňské služby a ředitelé věznic. Jiní zaměstnanci Vězeňské služby mohou kázeňskou pravomoc vykonávat, pokud k tomu byli zmocněni generálním ředitelem Vězeňské služby nebo s jeho souhlasem ředitelem věznice.“ Podle § 52 odst. 3 věty první zákona o VTOS: „O stížnosti rozhodne do 5 pracovních dnů od jejího podání ředitel věznice nebo k tomu zmocněný zaměstnanec Vězeňské služby.“ Je tedy zřejmé, že ředitel věznice je fyzickou osobou, které bylo zákonem svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických osob, tedy správním orgánem, který je legitimován coby žalovaný v řízení o žalobě proti jeho rozhodnutí.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., kdy úspěšný žalobce měl právo na náhradu nákladů soudního řízení vůči žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplynulo, že žalobce nevynaložil žádné náklady, neboť byl usnesením ze dne 19. 4. 2013, č. j. 52 A 6/2013-24, osvobozen od soudních poplatků v plném rozsahu a současně mu byl ustanoven k ochraně jeho práv zástupcem JUDr. Stanislav Kadečka, Ph.D., na náklady státu. Soud proto náhradu nákladů soudního řízení žalobci nepřiznal a ve vztahu k žalovanému z důvodu jeho neúspěchu ve věci samé vyslovil, že tento nemá na náhradu právo.

Pokud se týká zástupce žalobce, tento byl žalobci ustanoven na náklady státu a neúspěšnému žalovanému nelze povinnost k náhradě nákladů řízení, které stát platil, uložit, neboť ten je v souladu s § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., zákona o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, od poplatku osvobozen. Náhradu výdajů, které vznikly advokátovi v souvislosti se zastupováním žalobce, proto soud v souladu s § 35 odst.

8 s. ř. s. ustanovenému advokátovi přiznal vůči státu. Konkrétně se jedná o odměnu za dva úkony právní služby po 3.100 Kč za převzetí a přípravu zastoupení a doplnění žaloby (§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky číslo 177/1996 Sb.), za jeden úkon právní služby po 1.550 Kč za sdělení nesouhlasu s projednáním věci bez nařízení jednání (§ 11 odst. 2 písm. g) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), tři paušální částky po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a DPH ve výši 21% z částky 8.650 Kč, celkem tedy náhrada nákladů řízení činí 10.467 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 25. září 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.